

Υπόθεση Τάσου Θεοφίλου : ο σύγχρονος φασισμός χτίζει άτυπο ιδιώνυμο^(*)

Η αίτηση αναίρεσης που ασκήθηκε, από τον αντεισαγγελέα του Αρείου Πάγου Ι. Αγγελή, εναντίον της απόλυτα αιτιολογημένης απόφασης του Α΄ Πενταμελούς Εφετείου κακουργημάτων Αθηνών με την οποία κηρύχθηκε αθώος ο αναρχικός κομμουνιστής Τάσος Θεοφίλου, αναδεικνύει την επιδιωκόμενη επέκταση του καθεστώτος εξαιρέσεως σε ότι αφορά την αναρχική πολιτική έκφραση και δράση. Αυτή η επιδίωξη του κρατικού μηχανισμού μεθοδεύεται εδώ και καιρό. Πρόκειται για ένα καθεστώς εξαιρέσεως που δοκιμάστηκε σιωπηλά και εμπεδώθηκε ως νέα κανονικότητα στο κοινωνικό σώμα τα τελευταία χρόνια, σε βάρος των χιλιάδων μεταναστών/ριών, με τον σταδιακό εγκλεισμό τους σε στρατόπεδα συγκέντρωσης και με μαζικές απελάσεις τους. Τώρα, το επιδιωκόμενο δικαστικά, σύγχρονο άτυπο ιδιώνυμο διώκει την αναρχική πολιτική έκφραση και δράση, ώστε στη συνέχεια να εξαπλωθεί σιωπηλά υπο συνθήκης κοινοβουλευτισμού, εναντίον όλων όσων παίρνουν θέση στο πλευρό των καταπιεσμένων και εκμεταλλεζόμενων, εναντίον όλων όσων συμμετέχουν στον εξελισσόμενο αγώνα ενάντια σε κράτος και κεφάλαιο, για την ταξική και κοινωνική απελευθέρωση.

Η αθώωση του συντρόφου Τάσου Θεοφίλου από το Α΄ Πενταμελές Εφετείο, που τον απάλλαξε απόλυτα αιτιολογημένα από τις κατηγορίες της σκευωρίας που στήθηκε εις βάρος του και για τις οποίες πέρασε 5 χρόνια στη φυλακή, αποτέλεσε μια ενοχλητική ρωγμή στα σχέδια του δικαστικού μηχανισμού του κράτους και της «αντι»-τρομοκρατικής. Μια ρωγμή στον σύγχρονο ολοκληρωτισμό ενός ανθρωποκτόνου συστήματος. Τώρα το κράτος μέσω του Αγγελή (μέχρι πρόσφατα εποπτεύων εισαγγελέας και ουσιαστικός συνεργάτης στα μαγειρέματα της «αντι»-τρομοκρατικής) επιδιώκει να αποκαταστήσει αυτή την ρωγμή, γιατί στο καθεστώς εξαιρέσεως κανείς δεν πρέπει να νιώθει πως μπορεί να απαλλαγεί από την στοχοποίηση και την καταδίκη, ακόμη κι όταν έχει δίκιο. Αν γίνει δεκτή η αίτηση αναίρεσης του Αγγελή στις 11 Μάη, ο σύντροφος Τάσος Θεοφίλου επιστρέφει φυλακή φορτωμένος με τις αρχικές κατηγορίες της σκευωρίας που κατέπεσε, μέχρι να επαναληφθεί το εφετείο από άλλους δικαστές.

Η μεθόδευση είναι προφανής. Για το κράτος ο Θεοφίλου είναι ένοχος επειδή είναι αναρχικός. Η άσκηση αίτησης αναίρεσης είναι η επιβεβαίωση πως το καθεστώς εξαιρέσεως δοκιμάζεται στο συλλογικό ασυνείδητο για να εξαπλωθεί μετά σαν πανούκλα προκειμένου να παγιωθεί ο ολοκληρωτικός κοινωνικός έλεγχος, η γενικευμένη καταστολή και η «αποτελεσματική» αντιμετώπιση στα πλαίσια του σύγχρονου (ευρωπαϊκού τύπου) κοινοβουλευτισμού, όλων όσων αντιδρούν και αντιστέκονται στον θάνατο που μας προσφέρει απλόχερα η κυριαρχία. Τα αναρχικά πολιτικά προτάγματα επιδιώκεται να μπούν στην παρανομία, αφού επι της ουσίας πρόκειται για μια δικαστική μεθόδευση που πρακτικά λειτουργεί ως κρατική πολιτική ιδιώνυμο^(*) εναντίον αναρχικών. Ο Σύριζα έρχεται να δικαιώσει την ιστορική συνέχεια της γερμανικής σοσιαλδημοκρατίας του μεσοπολέμου, που προετοίμασε μεθοδικά τον δρόμο για τον ναζισμό. Βαθαίνει και επεκτείνει το καθεστώς εξαιρέσεως, εγκαινιάζοντας ένα άτυπο ιδιώνυμο^(*) εναντίον αναρχικών, την ίδια στιγμή που αθρώνονται και σιωπηλά απαλλάσσονται με δικαστικά βουλεύματα, φασίστες, μαφιόζοι, πρεζέμποροι, εφοπλιστές, μεγαλολαμόγια του κρατικού μηχανισμού και κάθε λογής τρωκτικό του παραγόμενου από την τάξη μας κοινωνικού πλούτου.

Απέναντι στο σύγχρονο φασισμό τους, ενάντια στο καθεστώς εξαιρέσεως και το επιδιωκόμενο άτυπο ιδιώνυμο^(*) εναντίον αναρχικών, να υψώσουμε μαχητικά τις γροθιές μας προτάσσοντας την ταξική και κοινωνική αντεπίθεση. Ο ήλιος της Αναρχίας ανέτειλε εκατοντάδες χρόνια πριν και δεν πρόκειται να δύσει ποτέ... Οργάνωση κι αγώνας, για την κοινωνική επανάσταση, για τον ελευθεριακό κομμουνισμό και την Αναρχία.

- ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΗ ΤΑΣΟ ΘΕΟΦΙΛΟΥ
- ΚΑΜΜΙΑ ΑΝΟΧΗ ΣΤΙΣ ΦΑΣΙΣΤΙΚΕΣ ΜΕΘΟΔΕΥΣΕΙΣ ΤΗΣ ΣΥΓΧΡΟΝΗΣ ΣΟΣΙΑΛΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ
- ΝΑ ΣΥΝΤΡΙΨΟΥΜΕ ΚΑΘΕ ΚΡΑΤΙΚΗ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗΣ ΑΤΥΠΟΥ ΙΔΙΩΝΥΜΟΥ

Βόλος, 24 Απρίλη 2018

Αναρχική Συλλογικότητα mAnifesto

^(*) Ο όρος αναφέρεται στο «ιδιώνυμο» (ειδικό) αδίκημα όπως περιγράφεται στον νόμο Ν.4229/24 Ιουλίου 1929 (ΦΕΚ 245/Τεύχος Πρώτον/25 Ιουλίου 1929) μετά από πρόταση της κυβέρνησης Βενιζέλου. Ο τίτλος του νόμου ήταν "Περί των μέτρων ασφαλείας του κοινωνικού καθεστώτος και προστασίας των ελευθεριών των πολιτών". Στόχος του ήταν η ποινικοποίηση των ανατρεπτικών ιδεών, ιδιαίτερα η δίωξη κομμουνιστών, αναρχικών και η καταστολή των συνδικαλιστικών κινητοποιήσεων. Ιδιώνυμο ονομάζεται το «έγκλημα» εκείνο για το οποίο προβλέπονται ιδιαίτερες ποινές σε σχέση με τα «εγκλήματα» της γενικής κατηγορίας, όπου αυτό υπάγεται. Ο όρος από το 1929 απέκτησε πολιτική σημασία και σήμανε κάθε κατασταλτικό μέτρο που εφαρμόστηκε έως το 1974 και ποινικοποιούσε την υποστήριξη και διάδοση των αναρχικών και κομμουνιστικών ιδεών.